

Jižní Afrika 2010

Začátkem října odlétáme přes Amsterdam do Johannesburgu. Je nás jedenáct, takové fotbalové družstvo. Na letišti nás čeká průvodkyně Silva. Při odbavování nás očichávají služební psi a kufry, které voní salámem či řízkem se otvírají a maso je nekompromisně zabaveno, přestože majitelky nefalšovaně pláčou. Honza se nedočkal svého kufru, tak se zdržíme vypisováním formalit. Přejíždíme do backpackeru, kde spíme ve společné noclehárně. Než se uložíme absolvujeme nekonečný brífink, kde se dozvíme vše důležité o cestě, při které nakonec vše dopadne jinak. Např. nám sdělila, že se bude snažit, abychom byli spokojeni. To jsme nebyli. Nebo že přijedeme do kempu za světla, abychom si v klidu postavili stany. Téměř vždy jsme stavěli po tmě, já navíc bez baterky. Jediné, co splnila, bylo to, že bude při řízení auta nervózní, abychom na ni nemluvili, že bude nepříjemná. To byla, neboť nás později všechny poslala do prdele a směli jsme ji tam i políbit. Nevyužijte takový bonus ! Nevlezeme se do jednoho minivanu, takže čekáme než se vyřídí půjčení druhého, tentokrát osobního auta. Krátím si čekání šmejděním po okolí a ze dvou starých vyřazených aut získávám SPZ do své sbírky. Nakonec se všichni včetně objemných zavazadel nasoukáme do vozidel, v kterých jak sardinky budeme absolvovat asi 12000 km během příštích 30 dnů. První zastávka je Pretoria, hlavní město. Prohlídka Church squar , první kontakt s černochoy. V Johannesburgu je velká kriminalita, tam jsme neměli odvalu. Přejíždíme do Saalů kemp Busch packers, stavíme stany po tmě, já po paměti. Přesunujeme se k vodopádům Blyde river Canon. Je období sucha, vodopád je vysoký, pěkný, ale má málo vody. Čekají nás první stánky se suvenýry, smlouvám a kupuji hrocha, slona a nosorožce. Tak levně už nikde potom nebylo. Cestou však slon zůstal bez klů a nosorožec bez rohu. Zastavujeme se u přírodního úkazu Misky štěstí – obří misky, hrnce a kaňon, které vymlela voda v tvrdé hornině. Opět stánky a černoši zde v gumákách a montérkách předvádí tanec, který vznikl při přestávkách v hornických šatnách. Dračí hory jsou v mlze, přesto vyrážíme na krátký výlet do původního lesa, plného kapradí, plavuní, klívíí, aloí. Blížíme se k NP Kráter a již za plotem vidíme kudu, žirafy, slony, opice. Spíme v kempu Satara s kuchyňkou, bazénem, restaurací. Ráno vyrážíme na projížďku safari a pozorujeme opět slony, žirafy, kudu, antilopy, opice, zebry, buvoly, vodušky, impaly, tukany. Vracíme se do kempu, vítr mi zlomil prut a stan je zbořený. Rychle ho spravím, uvařím si, jdu si zaplavat. Večer se hrneme na bohoslužbu a čekáme na černošské spirituály, ale jsou tam jen běloši a kázání v angličtině. Ráno pokračujeme v prohlídce safari, sledujeme zvířata u napajedla, kde se jich soustřeďuje nejvíc. Přesunujeme se do kempu Punda Maria, kde se prohánějí kočkodani na baobabu, mahagonu, řadí v kuchyňce, ale loží i po plotě koupaliště, takže když se chladíme ve velikém vedru, stále musí někdo hlídat naše svršky a hlavně doklady. Stavím stan bez střechy, k večeri máme kudu. Maso velmi tvrdé, asi sešel stářím. Ráno odjíždíme v 6 hodin. Někteří horlivci vstávají již ve 4 a ještě po tmě balí a vaří. Mně stačí k snídani chleba se sýrem a voda, ušetřím hodně času a mohu se převalovat o hodinu a půl déle ve svém pelíšku. Sbaleno mám raz dva a ještě musím na ostatní čekat. Přejíždíme na hranici s Botswanou. Neskutečná fronta, vyplňování formulářů, čekáme v ohromném vedru, chodíme pít a oplachovat se na toaletu. Nudím se a okukuji co se na celnici děje a hlavně neděje. zatoulám se až k odstaveným, zabaveným a nepojízdným přívěsům a sundávám z nich zajímavé SPZ. Prozíravě je strkám do našeho auta pod podlážku a když mi prohlíží batůžek, tak byrokrati celníci nic nenajdou. Přes Botswanu, Zimbabwe, Zambii a Namibii jsme znovu v JAR. Po několika stech km přesunu kempujeme v příjemném prostředí. U recepce je 7 nádherných stromů aloí rozsochatých. Spím pod širákem, nechce se mi stavět stan. V noci se několikrát budím zimou, je 12°, dávám si kapky proti omrzlinám panáčky whisky a taky pozoruji noční jižní oblohu s dominantou Jižním křížem a Magelanovými mračny. Ze staříckého rezatého nákladáčku, zarostlého a ještě napůl nevyloženého získávám unikátní SPZ, začínající písmeny CBU. Jen se s Láďou z Budějic dívíme jak se sem takovou dálku dokodrcal. Přesun do města Citrusdal, zastávka v bance a obchodě, kempujeme a je zde bazén. Je čas na koupání, holení, vaření a konečně se při pořádku v batohu dostávám až na dno. Věnuji se hygieně a mám sanitární odpoledne. Ostatní vyráží na malby na skalách a vrací se až v 21 hod, kdy už svítí hvězdy. Nástěnné malby a jeskyně si užívám celý příští den v pohoří Cederberg, pojmenovaný dle místního endemitu cedru

Clanwiliamského. Bizarní skály, skupina Němců tu objeví nápisy ještě od svého grafita dědy. Odpoledne máme 3 hod výšlap na skalní útvar Maltézský kříž. Neskutečná nádhera, květena, potok, skály, převýšení, ale stálo to za to. Cestou zpět v obchodě nakupuji chléb a kuře na rožeň. Kempujeme v Kapském městě, do kempu však trefíme až na potřetí. GPS selhala. Pěkně tu fučí od moře, širákuji za keřem. Jedno z nejkrásnějších měst na světě nabízí spoustu zajímavostí. Začínáme v Imhofparku se spoustou tučňáků, kteří se nechávají fotit z 1 m. Jedeme na Cape point, šlapeme na vrchol a pak jdeme k mysu Dobré naděje. Okolo pštrosi a malincí damani. Nechce se věřit, že jsou příbuzní slonům. Pokus o prohlídku vraků lodí. Jsou daleko a pod hladinou, tak se vracíme a kocháme se květenou. Lanovkou jedeme na Tabel moutain – Stolovou horu 1076 m. Výhledy na Lví horu, 12 apoštolů, Holandské Hotentotské hory. Sotva sjedeme dolů, zahalí se celá hora do mlhy, zv. ubrus. Stihneme ještě botanickou zahradu (UNESCO) , úžasné, ale máme málo času, pavilon sukulentů již zavírají. Fotím se s proteou královskou. Byl to náročný den, krása, ale vše drahé. večer konečně došlo na to kuře ze včerejška. Po rozbalení zjišťuji, že je to pouze rentgen z kuřete, tj. kůže s kostí. Místo slibovaného žirafího steaku mám své lukulské hody. Dosud byl všude gril, tady ho chci poprvé zkusit a jak naschvál gril není. Kuře se peče na víčku od ešusu, při obracení se víčko převrací z plynového vařiče, chci ho zachránit a chytám víčko rukou, to je rozpálené, tak ho neudržím, na prstech mám puchýře, šťávička končí v batůžku. To jsem se teda ohromně poměl. Příští den si ochladím puchýře v jeskyni Cango caves. Provází nás Křovák, který se představí ve svém jazyku včetně mlaskání. Krásná krápníková výzdoba, nádherná akustika, Křovák zpívá. Ještě navštívíme pštrosí farmu, obří vejce, právě vylíhnutí pštrosi, pštrosice, pštrosáčata, jízda na pštrosech, obří stohlavá hejna těchto ptáků na silnici, ženou je na novou pastvu. Kempujeme v Oudtshoornu s bazénem, u kterého řvali Němci až do rána. Taky tu mají v noci zamklé WC. Pro celou výpravu máme jediný klíč, ale zjišťujte ve 4 ráno, kde je. Když tlačí čas kromě jiného. Stydím se ještě dnes, že jsem nechal sirotka u plotu, ale budu ho adoptovat na dálku. Ráno přesun do NP Tsitsikama. Trek Storm river, koupel v zátocí Indického oceánu, je teplý, proudí sem mozambický proud. Vidíme několik papoušků lori, most přes zátoku je v opravě. Kupuji v šopu kůži antilopy skákavé. Prodá se tu vše, sušené maso snad ze všech zvířat a dokonce ve skle i sloní trus. Další trek Lori pro mlhu a postupný déšť brzy ukončíme. Večer se sejdem v hospodě, kde u piva sepíšeme stížnost na CK, máme výhrady k organizaci, platbám navíc oproti garantovaným v katalogu cestovou, jednání průvodkyně. Později cestovka některé své chyby přiznala a vrátila celý jeden tisíc a slevu další dva tisíce na příští zájezd. Ráno balíme vše mokré, ale už neprší, čeká nás 800 km přesun. V poledne v Cradocku pauza, toulám se kol kostela, náměstí, obchůdky, na smetišti nacházím dvě SPZ s obrázkem slona. Kemp v Bloem Fontein. Zima 11°C, poslední vaření. Ráno odhazují karimatku v dál, poslední balení a čeká nás 400 km do Johannesburgu. Měníme sjeté gumy, už dosloužily. myjeme auta. Do westernového městečka, kde je krom jiného zlatý důl, už jde jen několik zájemců. Je tu neúměrně vysoké vstupné. Já zlatý důl viděl na Filipínách. Čekáme v backpetru, utrácíme poslední randy, odjíždíme na letiště. Nemůžeme trefit na místo, kde se vrací půjčená auta. Nervozita stoupá, už máme být odbavováni u přepážek. Za pomocí letištního personálu jsme konečně na místě. Hrneme si vyřídít elektronické letenky. Problémy s přetíženými batohy. Nakonec jsme všichni šťastně v letadle. 20 minut po půlnoci odlétáme do Amsterdamu. Sedím u okna, moře občerstvení, vzadu samoobsluha, sendviče, zákusky, pití. K ránu sleduji Saharu, Středozevní moře, Sicílii, Korsiku, Elbu, pocukrované Alpy (za měsíc tam jedu lyžovat), v Amsterdamu prší. V Praze je zima. Je sobota 6. listopadu, z Olomouce nejede vlak, tak musím už v Zábřeze přestoupit a přes Šumperk do Újezdu u Uničova. 23 kg těžký batoh nechávám v úschovně a táhnu 10 km po tmě do kopce na Sovinec. Su šťastné, zítra je oslava VŘSR a já to stihnu. Zaplat' MARX.

Pedro